

THE MANTOR

ELS NUVOLS DE NADAL

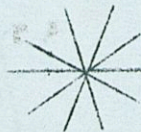
Els núvols de nadal no sé què tenen . .
que son manyacs: no posen
gens de malícia al cel:
pel blau puríssim dolçment s'estenen,
a la llum de la posta suaus s'encenen
i de nit deixen veure algun estel.

Es una de les coses més alegres
veure entre núvols els estels brillar.
Tenebres de Nadal, no sou tenebres;
més hi veig en vosaltres
que no en el dia clar.

Ai, nit que vas passant silenciosa;
ai, núvols blancs que pels estels passeu;
ai, llum, que no ets enlloc misteriosa;
ai, portal de Betlem, que ets tot arreu!

Quan me vulgueu donar més alegria
parleu-me dels Nadals ennuvolats,
i em veureu com infant que somnia,
que riu a ló que veu .
amb els ulls aclucats.

Joan Maragall

EDITORIAL

Normalment es diu que el treball dignifica l'home, que li produeix satisfacció, que l'ajuda a ser ell mateix, a part de les ventatges de tipus pràctic i econòmic: domini de la naturalesa i de les seves forces, benestar material...

Però quants treballadors estarien d'acord amb aquesta definició de treball? Em penso que molt pocs. I la causa no caldria buscar-la en la naturalesa mateixa del treball sino en les circumstàncies en que cal fer-ho, en les condicions en que molts obrers l'exerceixen.

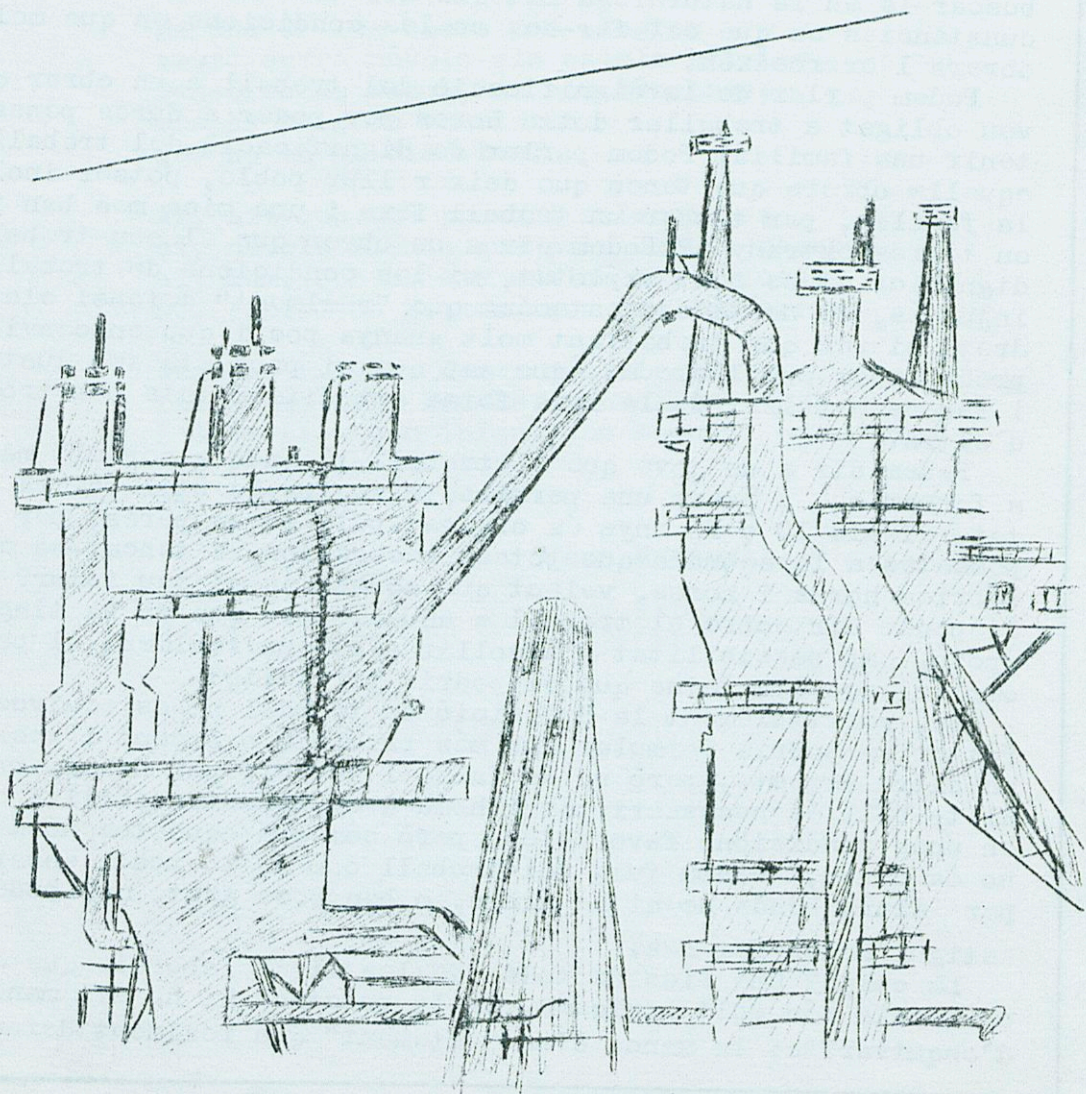
Podem parlar de la dignificació del treball a un obrer que es veu obligat a treballar dotze hores per poder a dures penes mantenir una família? Podem parlar de dignificació del treball a aquells obrers que tenen que deixar llur poble, potser inclús la família, per trobar un treball fixe i una mica mes ben pagat en terres estranyes? Podem dir a un obrer que el seu treball el dignifica si se sent explotat, si les condicions de treball son injustes, si no té cap estament que "realment" defensi els seus drets si veu que treballant molt guanya poc i que en canvi l'empresa creix com l'escuma, que sap que si protesta amb justícia i raó es expulsat de la seva feina amb dificultats per trobar-ne d'altra?

Podem dir a un jove que el treball l'ajuda a ser ell mateix, a formar-se, a ésser una persona, a sentir-se útil per la societat, si als 10 o 12 anys és obligat pels seus pares, per unes possotes a la setmana que potser necessiten, a tancar-se en una fàbrica hores i hores, veient que aquest és el seu futur? Què li podem dir sobre el treball a aquell jove que no ha tingut cap opció, cap possibilitat d'escollir allò que realment el podria omplir, aquella feina que el podria fer feliç?

No, veritablement la definició de treball no és equivocada. Potser es podria formular amb més precisió o posant l'accent en un altra aspecte, però no és falsa i serveix pel nostra proposit. El treball és necessari per l'home i el fasant-se útil i content en unes condicions favorables, però com que aquestes normalment no és donen, tothom fuig del treball com de la peste encara que, per altra banda no hi ha ningú, o ben poca gent, que podent estigui sense fer res.

La culpa? Una mica de tots: de les lleis laborals que si bé en teoria són molt boniques, en la pràctica hi ha mil maneres d'esquivarles; la manca d'un "estament" que realment defensi

al treballador davant la força del capital; dels treballadors que accepten unes condicions injustes i no saben unir-se per fer front a la situació; dels treballadors que no són responsables de la seva feina; de les estructures econòmiques que obligan l'obrer a ésser esclau del diner per poder adquirir tota classe de luxes inútils, veient-se llavors obligat a les hores "extres"; del model de vida que ofereix la societat a través sobretot dels seus mitjans de difusió: TV, cine... i que posen com a valor suprem el diner i com el gran esclau l'home. La culpa... una mica de tots, però d'uns més que d'altres.

COLONIES informa

Com passa el temps! Sembla que era ahir! Ja som altra vegada NADAL! Aixís és; sembla que era ahir que el Grup de Colònies va creure convenient iniciar una nova etapa de la revista GERMANOR... i ja fa un any.

Quantes coses s'han fet! i, quantes coses s'han deixat de fer! Però hem de continuar amb voluntat de millorar-nos cada dia per aconseguir més profit de les nostres possibilitats, que no són poques, ja que el nostre poble, la nostra comarca, són rics en elements valuosos que no hem de deixar que es perdin.

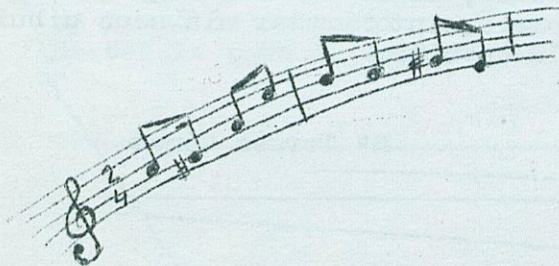
Des d'aquestes pàgines de GERMANOR, tot el Grup de Colònies, grans i petits, desitgem a tothom un Nadal complert, un venturos Nadal; un Nadal que, igual que punt de sortida del nostre cristianisme, sigui també...

PUNT DE SORTIDA d'un millor agermanament dels elements que componen la comunitat en què ens movem, més lliure d'envejies i mals entesos, nascuts de falses interpretacions.

PUNT DE SORTIDA d'un millor unió d'esforços, que no buscarà travetes ni falses ajudes; que farà que trobem més fàcilment la culminació de les nostres fites.

PUNT DE SORTIDA d'un desig més conscient d'una pròpia formació, que ens fassi més coneixedors dels nostres drets i de les nostres obligacions en l'ambient en què ens movem: Família, treball, esbarjos...

PUNT DE SORTIDA per buscar la pau pròpia i dels demés; pau que vol dir treball suficientment remunerat; pau que vol dir menjar per a tothom; pau que vol dir tot allò tan contrari de l'egoisme i de les ànsies de trepitjar els demés...

PARCA

L'ESCOLA

LA PRIMERA ESCOLA

La primera escola no és el lloc on hi ha lletres i nombres sinó una finestra oberta al món on s'aprèn a estar en contacte amb altres persones diferents. L'escola resulta, a vegades, un conflicte pel nen. Ell surt d'un medi familiar més o menys segur i entro en un altre desconegut, temible i insegur on els locals són grans i els espais nombrosos. S'hi troba amb uns infants i amb una persona gran totalment desconeguts per a ell.

Es una etapa extremadament rica on és manifesten les personalitats infantils on és descobrixen les aptituds i el caràcter d'els nens.

L'escola ha de respondre sobre tot a la primera necessitat de l'infant d'aquesta edat: la necessitat de seguretat. Cal alliberar l'infant amb un ensenyament que sigui capaç de preparar-lo perquè arribi tan lluny com les seves facultats li permetin.

La vida canvia constantment i les solucions de l'escola d'ahir ja no són del tot aplicables a l'escola d'avui.

Cal intentar que l'escola maternal sigui una mica la continuació de l'ambient de casa. Seran necessàries unes normes, però són pre procurant respectar al màxim la llibertat del nen.

El nen petit fa guixots, rodons, dibuixos que per a ell tenen un valor immens i cal respectar-los-hi.

Uns nens dibuixen molt, d'altres prefereixen el color; uns se la passen bé ratallant, altres fan castells i juguen amb plastilina perquè això els dona una gran possibilitat de crear. Cal aprendre cançons, petits poemes que els ajuden a exercitar la memòria; representar rondalles i jugar en conjunt perquè s'adonin de la necessitat de l'amic i que veguin que no estan sols en aquest món en una època on què es creuen el centre del món.

I cantant i jugant i brollant-se, pintant i fent rodons adquireixen un domini d'ells mateixos; això els dona seguretat per començar a fer les primeres lletres, interpretar els seus dibuixos i saber conviure amb qui els envolta.

Mª Teresa Gómez

NO PEGUIS AL TEU FILL

En la reunió de Pares de Família del dia 10, es va tocar el tema de si és convenient pegar als fills quan es porten malament.

Jo vaig dir que no s'han de pegar mai. El per què, moltes vegades, ho pensem nosaltres que es porten malament, i, al pegar-los cometem una irreparable injustícia.

Posaré un exemple: quan un petit remena un calaix, tira tot el seu contingut per terra i, fins i tot, trenca alguna cosa, la reacció de la mare es "clavar-li un bolet" i tractar-lo de dolent.

Doncs bé; en aquell moment la mare no ha comprès al seu fill.

El nen davant de les coses del món, sent una gran curiositat; vol veure, vol tocar, vol saber. Aquell calaix li ofereix un camp meravellós d'experiència: Quins colors! Quina cosa més fantàstica! estirant un filet, allò roda i cada vegada surt més fil. Que bonic!

Com voleu que no ho remeni? Que no ho trasbal- s'hi? Com voleu que no ho trenqui si ell vol saber com està fet?, el que hi ha allà dins?

Doncs això, per estrany que us sembli, hauria d'alegrar a la mare.

Gràcies a Déu, té un fill normal.

Comprencu ara la injustícia de donar-li una bofetada i apartar-lo d'allò que li servia per aprendre?

Sembla que sento la pregunta d'una mare: doncs què s'ha de fer?

L'ideal seria, crec jo, que la mare li anés ensenyant cada una de les coses escampades; explicant-li per a què serveixen, deixant-les-hi tocar i ajudar-lo a col·locar-les bé al calaix, fent-li entendre que es guarden i no s'han de trencar perquè tenen una finalitat; i si hi ha una cosa que la mare s'en pot desprendre que li dongui i el petit es sentirà feliç amb aquella propietat.

Quin dubte hi ha de què era més ràpida i còmoda la bofetada, però en el segon cas, aquest fillot se sentirà començat amb la mare que el guia i li ensenya la maravel·la de les mil coses que a ell li criden tant l'atenció.

Hi haurà un dolç lligam d'amor i comprensió.

No val la pena la molèstia?

Teresa Cucala

XERRADES O'EXCURSIONISME

L'EQUIP

Com cal anar a Muntanya.- La indumentària de l'excurcionista juga un paper molt important a l'èxit o el fracàs d'una sortida.

En primer lloc recomanem, que la roba que es faci servir, s'adapti a les condicions climatològiques de la regió que anem a visitar i sobre tot que vagi bé; uns pantalons, una camisa, un jersei massa estrets o amples, poden destorbar i fer anar malament.

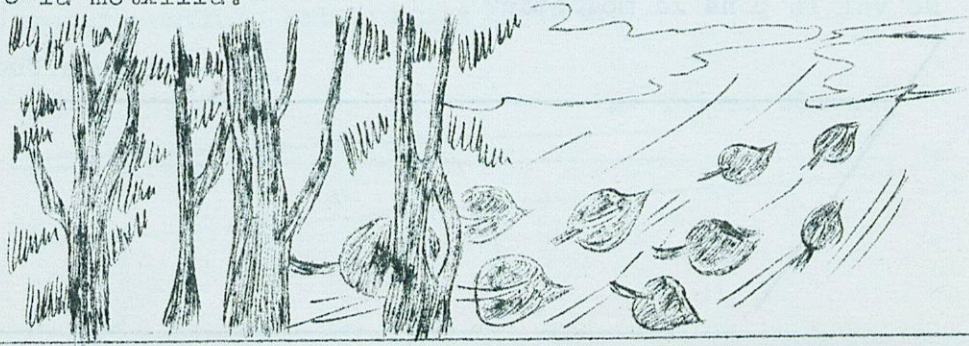
El calçat es indispensable que sigui de qualitat; una bota amb un bon gravat a la sola perquè s'arrapi bé a terra i de dins s'ha d'atmotllar bé al peu, sense que faci mal. Es preferible que no s'estrenin unes sabates per anar a fer una excursió; recomanem que es facin servir abans, a fi de que agafin la forma del peu.

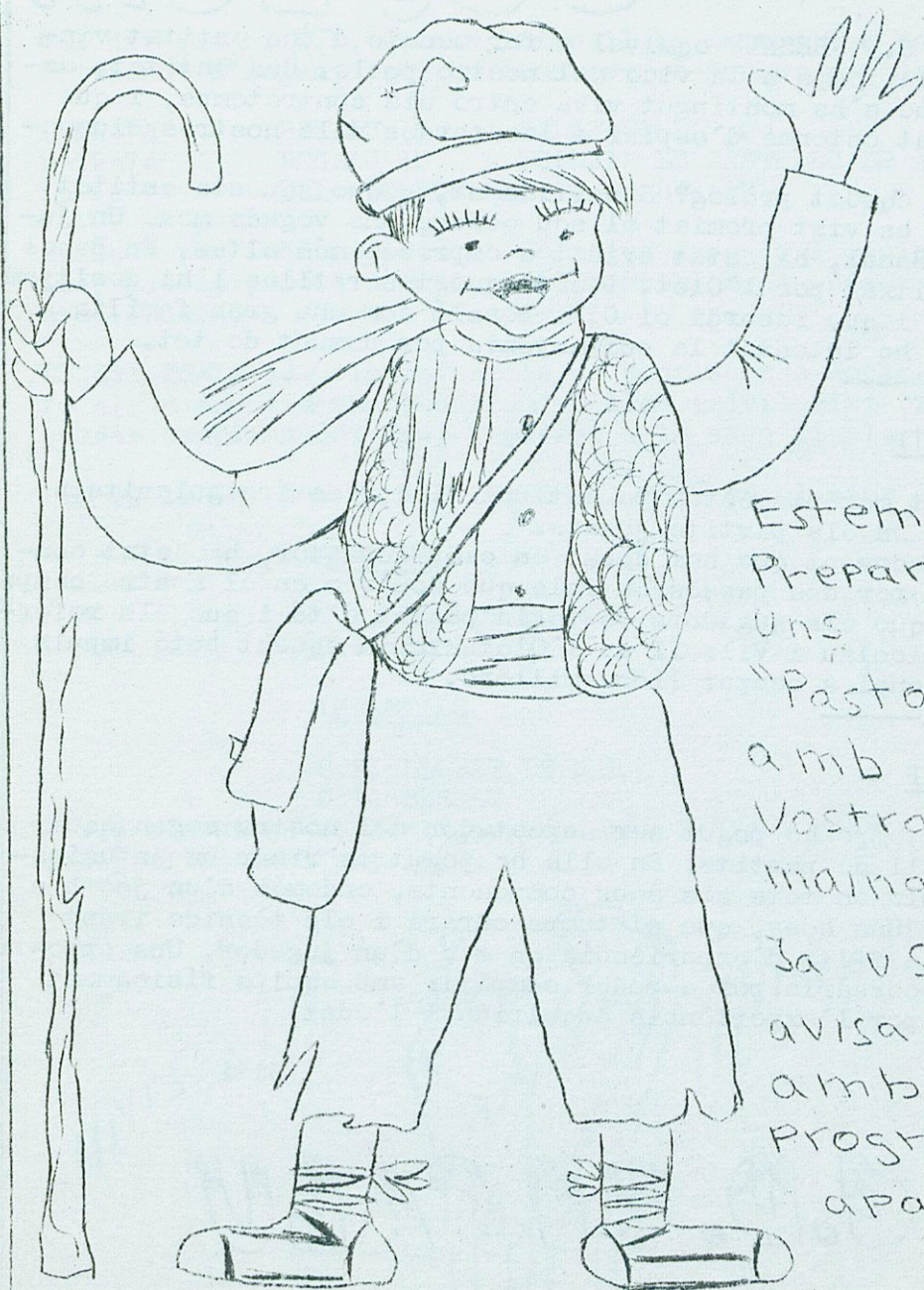
La motxilla com la roba, s'ha d'atmollar també al cos. Compréu-la més aviat grossa, doncs, cada dia es busquen noves motes, més llargues i la motxilla es torna petita.

L'impermeable no l'hem d'oblidar mai, doncs en qualsevol lloc ens pot fer servei.

El sac de dormir és indispensable per fer acampades i travesses. Es convenient que sigui amb caputxa i de la millor qualitat, per tal de no passar fred.

Altres objectes que són molt importants i que varien segons els gustos i necessitats en cada sortida, poden ser: el fogó, cantimplora, un got, coverts, portaviandes, plat, ganivet, obra-llauns, una bota de cuir per vi, un lot si s'ha d'anar de nit, i els amants de la fotografia, no han d'oblidar mai la màquina fotogràfica. Llumins, cordill, bloc de notes i llapis, són altres elements, que ens poden fer molt de favor, i no fan cap nosa dintre la motxilla.

Estem
Preparant
Uns
"Pastorets"
amb la
Vostra
Innada
Ja us
avisarem
amb
Programes
apart.

COSES...

Parlar del C.D. BESALU equival a fer menció d'una entitat vinculada ja fa temps a la vida del nostre poble. Una entitat, esportiva, que s'ha mantingut viva entre els contratemps, i que ens ha donat estones d'esplai a les tardes dels nostres diumenges.

D'on va aquest pròleg? Senzillament, a que aquesta entitat esportiva, ha vist premiat el seu esforç una vegada més. Un jugador, en Banal, ha estat cridat a empreses més altes. En Banal ha estat fitxat per l'Olot. Des d'aquestes ratlles l'hi desitjem bona sort, i que recordi el C.D. Besalú com una gran família que sempre ha intentat la companyonia per damunt de tot.

PRIMER EQUIP

En aquest moments estem pagant una mica, les irregularitats manifestes en els partits jugats.

Un pas endavant que hem donat en camp foraster, ha estat contrarrestat per dos passos en fals que donàvem en el nostre camp.

Esperem que els jugadors es vagin posant a tó i que els reforços d'en Nicolau i Vila II de l'Olot siguin aquest botó impuls que ens llençi a ocupar llocs millors.

SEGON EQUIP

En poc temps he pogut ser espectador del nostre segon equip, en un parell de partits. En ells he pogut esbrinar un entusiasme admirable en tots els seus components, endemés d'un joc ben conjuntat. Una cosa, que el temps curarà i els tècnics irant llimant, la falta d'experiència en més d'un jugador. Una experiència necessària per a poder competir amb equips físicament més forts per l'experiència adquirida i l'edat.

Siti

del C.D. BESALU

FUTBOL INFANTIL I ALEVI...

Cal dir que el C.D. Besalú Infantil ha entrat amb bon peu en el campionat d'Espanya que ha començat en aquest mes de Desembre

1-12-74	BESALU 7	PALAFRUGELL 0
8-12-74	BESALU 10	ESPLAIS DE CASTELLO DE AMPURIES 1
15-12-74	U.D. TORROELLA	C.D. BESALU

Aplaçat per indisposició de molt jugadors de l'equip de Torroella; aquest partit se celebrarà possiblement en aquestes festes nadalonques.

El dia 22-12-74 els infantils es desplacen a Rosas. Cas de troure algun positiu ens posaríem en lloc privilegiat per a poder quedar campions del grup i passar a la fase final.

Dia 29-12-74: dos de les 10,30 del matí en el camp de BESALU

ALEVINS

C.F. LLORET DE MAR
C.D. BESALU

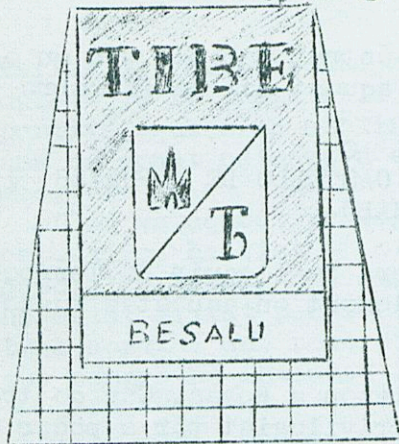
INFANTILS

C.F. LLORET DE MAR
C.D. BESALU

I res més si no es desitjar-vos unes Felices Festes de NADAL i prosperitat en l'any 1975.

industrias ^{2^a} textils

T I B E

Seguint amb el ram de tèxtils, hem anat a veure la T.I.B.E. situada a la carretera Girona-Olot a ma esquerra.

Fa 7 anys que treballa a Besalú i havia estat emplaçada al carrer Salvador Vilarrasa. Seguidament es traslladà on és ara. Hi són de fa 4 anys.

La seva especialitat es genera de punt exterior: jersois, falldilles, pantalons, conjunts per grans i petits, tonint tendència a treballar per el jovent.

Els fils, matèria prima del jorsei, els hi porten de Torrassa i Sabadell, principalment, les filatures Saphil, Boadella i Gènesis. Exporten a tot Espanya mitjansent set representants. Actualment està en projecte vendre a Canàries.

A més de la fàbrica tenen una xarxa exterior de màquines que treballen per a ells a Lladó, Tortollà i Besalú.

Tenen 42 obrers la major part dones; treballen en dos torns de 6-2 i 12-8, i a més hi ha persones que el fan segons les seves conveniències.

En quant a la maquinària, és especialitzada, nova i de procedències: una Alemanya i sis Espanyoles; els talers petits també són espanyols. Per transportar el gènere tenen una camioneta que fa el viatge fins a Barcelona on és entregat o bé al client o als transportistes senyalats pel client.

La situació a Besalú no té massa importància amb el factor venda; és un lloc verge per l'indústria.

Per la maquinària es necessita especialització, uns dues o tres setmanes, segons la màquina.

De perill d'accidents, no n'hi ha si no es per negligència dels empleats. Els desperdiciis els guarden i els venen a Olot.

L'actual crisi de moment no els afecta ja que el conjunt de treball està cobert llargament. En quant a la venda en general es manté; això no vol dir que uns pugin i els altres baixin.

També degut a la crisi s'han encarat els preus de la matèria prima i lògicament, ells també han pujat.

S'ha donat el cas de que alguns fabricants olotins han hagut

de tancar i deixar desomplaiada molta ma d'obra tèxtil. Això no els repercuteix directament, però sí els fa ésser més previnguts intentant superar-se constantment, ja que els que han tocat oren clàssics.

L'opinió sobre la crisi és que la solució l'han de trobar, els organismes competents, no és cosa de les empreses.

Una de les causes de què la crisi no els afecti és el que tenen un departament de creació que mitjançant anades a mostres Internacionals com les de Milà, Roma, Londres, Barcelona, poden estar al dia en l'aspecte creació.

Quant el jersei és fet s'ha de rentar i planxar; per això tenen tres màquines de planxar i una rentadora de fabricació espanyola concretament gironina: Colso Làtic.

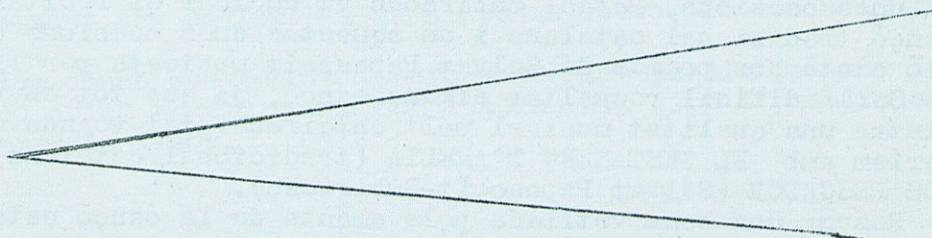
En quant a la producció resulten a uns 2.000 per setmana segons classe de producte.

Els empleats tenen un marcat aire esportiu. Els amos patrocinaron l'equip de pilota a mà i al desapareixer aquest va néixer l'equip de futbol. Això diu molt en favor de l'empresa tenint en compte que tots els desplaçaments fets (Barcelona, Saragossa..) han corregut a càrrec dels amos, el que fa que el treballador els estiguin reconeguts i s'esforcin més.

També com a nota anèdotica durant el treball els alçavous interiors fan una mica més passable el treball amb una música suau, ja que segons estudis realitzats facilita el treball de l'obrer.

Agraim la col.laboració de Xavier Roca i demés empleats que en aquesta empresa hi ha.

Jesus Batlle - Joan Soler

LA CORAL TAMBE ES VOL DEIXAR SENTIR

La Coral va col.laborar el passat dissabte dia 14 al Recital de Cançó Catalana que es colobrà a la Fonda Siquós de Besalú.

Dit recital va constar de 2 parts. La primera a càrrec de la Coral i d'en Ramon Banquó i la segona d'en Rafael Subirachs, un dels membres dels desapareguts "setze jutjes".

No pas massa afortunada va ser, si hom de jutjar amb equitat, la nostra actuació, malgrat es va posar cura en els assaigs i en el mateix recital, les coses no ens varen sortir com esperàvem. Dues notes a destacar d'aquesta diada son la presentació al públic de Besalú, de la nostra nova companya Ramona Quintana, qui- na veu, en dues petites però destacades intervencions, va atreure tot seguit l'atenció i la complaença de tothom qui l'oscoltava. I la segona l'estreno d'un fragment de la sarsuela catalana "Cançó d'amor i de guerra", l'ària de tenor PIRINEU.

Si diguém que la nostra actuació no fou del tot afortunada, no es pot dir lo mateix dels altres dos companys que integraven el programa: En Ramon Banquó, conegut ja de moltes persones de la vila degut a un recital que vàrem donar un any per la vigília de Reis conjuntament, va fer la seva actuació amb l'empenta, veu i cor que el caracteritzen, donant-nos a conèixer un poema d'en Joan Salvat Papasseit per ell musicat, entre altres.

Ara bé, la segona part i cloenda del recital a càrrec d'en Rafael Subirachs va prendre uns tons magnífics. Des del primer moment en Subirachs va atreure l'atenció de la gent, i no la va perdre fins a la fi. A més de ser un bon cantaire, és molt millor músic, donant a la seva parla una acurada dicció que el converteix en alguns moments en un excel.lent rapsoda. Excepte en unes ocasions, Rafael Subirachs va dedicar el recital a la cançó tradicional catalana i en aquestes dues ocasions d'excepció cantà dos poemes de Salvat Papasseit musicats per ell.

Seria difícil ressaltar alguna cançó, ja que tot es va moure dintre una qualitat musical molt enlairada: tal vegada ens quedaríem amb EL TESTAMENT D'AMELIA (tradicional catalana) i SI FOS PESCADOR (Salvat Papasseit-Subirachs).

Resum; una bona vetllada pels amants de la cançó catalana.

LA CORAL

ARGELAGUER

Com que el fùtbol és de moment el deport Rei en quan a esbravació de masses i s'omporta l'afició de tothom, aquí van aquestes ratlles per informar de la marxa del nostre F.C. ARGELAGUER.

El nostre Club fa tres anys que està en actiu; els dos primers van ésser difícils naturalment, ja que no hi ha cap començament que no ho sigui, primerament perquè els jugadors eren joves i son se experiència i després perquè tots eren del poble, cosa molt d'alabar si tonim en compte que desgraciadament som quatre i el cap.

Aquest tercer any, del que estem en plena temporada, la cosa va millor; prova d'això és que en el que va de temporada ja hem aconseguit tants punts com tota la temporada passada.

En aquest temps el Club ha aconseguit construir casetes i porteries noves, que bona falta feien, així com també proporcionar equips nous per els jugadors.

Tot això ha sigut el fruit de l'esforç col·lectiu per part de la junta directiva, dels propis jugadors i damés persones interessades.

Actualment es parla de portar-hi la corrent i d'instal·lar-hi algun llum per així d'aquesta manera poder fer l'entronament com és degut; de moment i per començar de recollir diners en previsió d'aquest presupost que es presenta, el Club ha posat a la venda participacions de la rifa de Nadal.

Hem de confiar que aquest assumpte del llum del camp d'esports, anomenat "Sant Dàmas" per si algú no ho sap, sigui més ràpid que l'assumpte del desaigüe del poble, doncs ja fa tres anys que ens diuen "aquest any es farà" i ja ho podou veure, lo mes calent a l'aiguera.

Confiam doncs que puguin vendre totes les participacions de Nadal i que aviat poguem veure com l'herbe del camp s'escalfa sota la claror dels llums.

J.T.

Els nens... l'escola... la matemàtica

El món ha corregut al voltant nostre; els cascavells han deixat lloc a les fresses de les motos i dels cotxes.

L'escola ja no és allò que era ara fa uns anys. Els mètodes de treball han evolucionat i fins i tot els llibres s'han modernitzat amb les seves pàgines de coloraines que semblen llibres de premis permanents.

De cop s'ha adonat que els infants escriuen malament, que tenen una ortografia deplorable, que no volen aprendre la taula de multiplicar. Distrets i malfoiners, són individus que somien l'auto a 140 l'hora i el coet a la lluna.

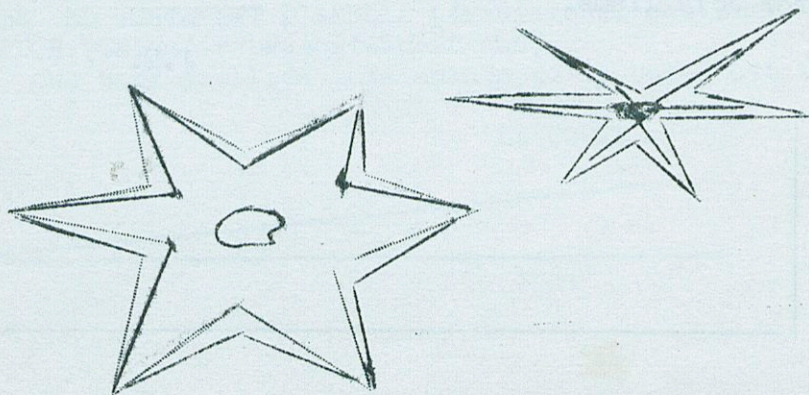
Moltes vegades, els pares inquiets pregunten: Què ho fa que el meu fill, que és intel·ligent, no vulgui treballar a classe i fins hi tot es torni en la vida un passiu i un inadaptat?.

Cal que l'escola trobi la vida que li doni un objectiu, i per això cal que abandoni les velles pràctiques, per molt de prestigi que hagin tingut, i que s'adapti al món que és i al món que ve.

Què passa amb la matemàtica? Per què els nens la miraven i potser encara la miren com una ciència àrida i difícil?. No serà que la manera de ensenyar-la els avorreix?

Davant d'això ens trobem amb la necessitat d'una reforma en la seva ensenyança. Sí!!!. Això és el que pretén ser la matemàtica Moderna, però hem de tenir molt en compte que no existeixen unes matemàtiques modernes en oposició a unes clàssiques, sinó simplement una matemàtica d'avui que continge la d'ahir sense cap mena de trencament profund.

Mª Rosa Brugués

SENY

El que més admira d'aquesta nostra maravollosa parla és l'amplitut i el volum de la seva intenció que ens permet provenir qualsevol ressonància del futur com si tot estigués pamt i mesurat per ondevant. Tenim la paraula justa per cada fet concret i millorada encara per tota una gamma de matisos que l'hi donen una projecció cada vegada més ampla segons el prisma de la nostra pròpia intenció.

Ara mateix, en aquest assaig d'aperturisme que s'intenta fer a Espanya, mentre les forces obligades prenen posicions més o menys definides cercant l'equilibri d'una politització massa precipitada i la panoràmica és d'inquieta vibració general, una paraula catalana recull dintre seu tota la mesurada contenció que deuen prosidir els aconteixements actuals:

SENY: Seny per aglutinar les tendències de tot ordre que estiren d'una i altra banda del país, un intent de polaritzar l'atenció dels indecisos per tal de fer el joc propi, abans de fer el joc comú.

SENY: Seny que precisa la massa amorfa per tal de despertar a la consciència nacional amb tota la fortalesa derivada de la seva pròpia vàlua, en quantitat i qualitat, que li permeti fer-se amb el centre neuràlgic de contenció i mesura, que serveixi d'equilibri a les fortes pressions que estiren cap als dos extrems.

SENY: Seny per saber jugar a la política amb la flexibilitat que el respecte al contrari requereix, sense per això abdicar de les pròpies conviccions que són l'aliment necessari de la dignitat humana i el principi inamovible d'un ordre democràtic ben ontós.

SENY: Seny per aquells que intenten frenar el camí iniciat de reivindicacions cíviques a nivell nacional i que el mateix seny els faci donar compte que és una situació irreversible fonamentada en la nostra joventut que vol ignorar les hipoteques espirituals dels anys passats.

SENY: Per aquesta mateixa joventut que se sap mercixedora d'un destí més responsable i que ha d'afrontar sense fableses ni precipitacions, però amb respecte per tot allò que suposi la seva pròpia continuïtat. Seny i comprensió, que és tot el contrari de les inhibicions passades que tant haurem de planyer d'aquí endavant.

F.V.

